

kort verhaal
In vuur en vlam

Wendy de Wit

In vuur en vlam

In elkaar gedoken loopt Lieke door de regenachtige straten van Amsterdam. Door de harde wind slaan de regendruppels als zwiepende takken tegen haar gezicht, maar het kan haar niets schelen. Haar opgetrokken schouders voelen stijf. Denkend aan het voorval van vanmiddag versnelt ze haar pas. Hoe sneller ze thuis is, hoe beter. Ze wil weg uit deze stad.

Drijfnat komt Lieke aan bij het Centraal Station. Spoor negen moet ze hebben. Haar ogen schieten over de digitale cijfers die aangeven hoe laat haar trein vertrekt. Vier minuten wachttijd, geeft het bord aan. Enigszins nerveus vist ze haar mobiel uit haar handtas. Haar handen trillen lichtjes wanneer haar vingers het scherm raken. Geen bericht. Ze slaakt een zucht van opluchting.

Even later raast de Intercity richting Den Haag over het spoor. Het is rustig in de coupé. Lieke staart naar buiten. De regen trekt trieste strepen over het raam en vertekend het beeld. Ze sluit haar ogen. Ondanks het, anders zo rustgevend, ritme waarmee de trein zich voort beweegt, lukt het haar niet om te ontspannen. In haar hoofd blijft het malen. Haar gedachten tuimelen over elkaar heen en creëren een chaotische warboel in haar hoofd. Onrustig schuift Lieke heen en weer op het bankje. Ze probeert haar ademhaling onder controle te houden. Niet in paniek raken nu! Ze checkt haar mobiel nog eens. Niets. Zenuwachtig frunnikt ze aan haar nagels. Haar baan zal ze nu wel kwijt zijn. Het kan haar niets schelen.

Een klein uur later zet Lieke haar fiets in de schuur. Het is een wonder dat dit exemplaar nog niet gejat is op het station. Haar natte sokken soppen in haar schoenen wanneer Lieke door de tuin naar de keukendeur loopt. De stilte in huis overvalt haar. Normaal is Paul al thuis wanneer ze van haar werk terug komt en vaak staat hij luid zingend te koken. De klok in de keuken geeft aan dat het bijna drie uur in de middag is. Het duurt nog zeker tweeënhalf uur voordat hij thuis komt. Eerst maar eens een douche, besluit Lieke. Haar zware, doorweekte kleren trekt ze in de keuken uit en laat ze onverschillig op de glanzende, witte vloertegels liggen. Dat komt straks wel. In haar ondergoed loopt ze de trap op en vervolgt haar weg naar de badkamer. Onder de krachtige, warme stralen die uit de douchekop stromen concentreert ze zich op het kletterende geluid van het water. Ongewild gaan haar gedachten naar eerder die dag en spannen haar spieren zich. Wat een rotstreek van Simone!

Ruw droogt Lieke zich af, bindt haar natte haar in een staart en trekt een oude sportbroek en een ruim zittend shirt aan. Al die tijd denkt ze aan Simone.

Simone. Van collega naar vriendin. Van vriendin naar vijand. Hoofdschuddend loopt Lieke de trap af, op zoek naar haar handtas. Ze vindt het ding naast de natte hoop kleding op de keukenvloer en haalt haar mobiel eruit. Kwart over drie, ziet ze op het scherm. Het duurt voor haar gevoel nog een eeuwigheid voordat Paul thuis is. Ze moet hem bellen om haar verhaal kwijt te kunnen, anders wordt ze gek! Hij weet hoe Simone is. Hij heeft zelf van dichtbij gezien hoe ze zich in hun levens heeft gewrongen. Ze brengt haar telefoon naar haar oor. De ingesprektoon klinkt schel. Shit. Ze smijt het mobieltje de keukentafel op, draait zich om naar de koelkast en haalt een flesje Jupiler tevoorschijn. Twijfelend staat Lieke voor de een van de keukenlades en zet het bierflesje aan haar lippen. Langzaam trekt ze de lade open. De zilverkleurige aansteker glimt haar tegemoet.

In gedachten verzonken zit Lieke aan de keukentafel, met het bierflesje stevig in haar hand. Ze staart naar de vlammetjes van de grote, grijze stompkaarsen die ze heeft aangestoken. Lieke schrikt wanneer haar telefoon gaat. Het harde geluid van de beltoon vult de ruimte. Ze trekt haar blik los van de vlammen. Verwachtend dat het Paul is grijpt ze haar telefoon, maar wanneer ze “Fashion United” op het scherm ziet staan, laat ze hem met een schok los. Natuurlijk gaan ze haar bellen. Het zal haar baas wel zijn. ‘Tja...’, mompelt Lieke voor zich uit en laat haar telefoon net zo lang overgaan totdat het geluid ophoudt. Dan probeert ze Paul nog eens te bellen. Hij neemt op, maar de troostende woorden die ze zo van hem nodig heeft, blijven uit. Simone zal hem toch niet gebeld hebben?

‘Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig, Liek?!’ schreeuwt hij door de telefoon.

‘Ik? Hoezo ik? Weet je wel wat zij gedaan heeft? Wat heeft ze tegen je gezegd?’ reageert Lieke ontstelt. ‘Schat,’ zegt Paul nu rustiger, ‘je hebt echt waanideeën wat Simone betreft hoor. Dit gaat veel te ver, straks ben je je baan kwijt door dit soort acties.’

‘Paul, je weet dat ik al jaren naar die functie toewerk. Eerst pikt ze mijn hele vriendinnengroep in, dan mijn baan en, als ik jou zo hoor praten, straks ook nog mijn vent!’

‘Laat je niet zo opfokken! Simone kan er ook niks aan doen dat niet jij, maar zij die functie heeft gekregen. Ik begin die obsessie die je met haar hebt echt beu te worden. Bel je baas, bel Simone, biedt je excuses aan en *get over it!*’

Zonder nog maar iets te zeggen hangt Lieke op. 'Dit meen je niet!' schreeuwt ze voor zich uit. 'Godverdomme,' gromt ze en grijpt naar haar hoofd. Haar slapen beginnen te kloppen. Hoe kan Paul dit nou zeggen? Hij heeft alles zien gebeuren; hoe Simone kwam werken bij Fashion United en ze van collega's vriendinnen werden. Hoe Lieke's vriendinnen háár vriendinnen werden. In het begin was het nog leuk, maar steeds vaker begon Simone zich op te dringen. Ze kwam onaangekondigd bij Lieke en Paul langs, pikte ongemerkt opdrachten op het werk in en ging ineens uit met Lieke's vriendinnen zonder haar uit te nodigen.

Steeds meer begon Lieke zich aan Simone te ergeren. En dat terwijl ze haar de afgelopen twee jaar als een van haar beste vriendinnen had beschouwd. Ze had haar zelfs verteld over de therapie. Daar sprak ze met niemand over. Zelfs met Paul niet. Hij wist er wel van, maar liet het verder aan Lieke over als ze er over wilde praten. En dat wilde ze dus niet. Althans- niet met Paul. Dit is iets wat ze zelf wilde doen. Tot een half jaar geleden. Het begon met lege luciferdoosjes die ze thuis in de brievenbus vond. Collega's en vriendinnen werden afstandelijker. Ze werd nergens meer voor uitgenodigd en niemand wilde meer iets met haar afspreken. Het kon niet anders dan dat Simone hierachter zat. Verder wist niemand iets van haar probleem. Ze begon zich steeds meer af te sluiten voor haar omgeving en stortte zich op haar werk. Dolgraag wilde ze die nieuwe functie als teamleider bij Fashion United hebben. Ze werkt er al vijf jaar keihard voor en dat weet haar baas. Maar op deze regenachtige dag kreeg ze te horen dat het internationale modebedrijf voor Simone had gekozen. Lieke ontplofte, schold de hele afdeling verrot en verliet het pand.

Geïnteresseerd kijkt Lieke naar de dansende vlammen van de stompkaarsen op tafel. Het is eigenlijk best knap hoe Simone op slinkse wijze haar het leven zuur heeft gemaakt. Lieke knijpt haar ogen tot spleetjes en ziet hoe de vlammen vervagen. Als ze maar niet denkt dat ze hiermee weg komt.

Lieke stuurt Paul een kort bericht; hij hoeft vanavond niet op haar te rekenen met het eten. Ze gaat naar haar ouders. Meteen krijgt ze een bericht van hem terug. Hij vindt het goed dat ze met iemand gaat praten. Niet veel later zit Lieke weer in de Intercity naar Amsterdam. Vanaf het station neemt ze de tram naar Amsterdam-Zuid. Buiten is het inmiddels gestopt met regenen en het begint al flink te schemeren. Lieke ziet hoe Amsterdam wordt ondergedompeld in een oranje-gele gloed. Zo ziet ze de stad het liefst. Het maakt haar rustig.

Vanuit de tram is het nog een minuut of vijf lopen. Van een afstand ziet ze de kleine eengezinswoning van Simone opdoemen. Het is een knus hoekhuis in een rustige wijk net buiten het centrum. Twijfelend blijft Lieke staan. Doet ze er wel goed aan om met Simone te gaan praten nu ze nog zo boos is? En zou ze eigenlijk al thuis zijn? Haar huis staat er verlaten bij. Lieke besluit door te zetten. Dit is goed voor haar. Simone is te ver gegaan en zij gaat haar daarmee confronteren. Hoe het daarna verder gaat, ziet ze dan weer wel.

Net wanneer ze verder wil lopen, ziet ze een bekende zwarte Volvo de straat in rijden en voor Simone's huis stoppen. Lieke verstijft als ze ziet wie er uit de auto stappen.

Trillend blijft ze op een afstand staan kijken. Ze ziet hoe het licht in de huiskamer aan gaat en volgt de schaduwen van Simone en Paul. Ze bewegen naar elkaar toe en omhelzen elkaar. Vanaf dat moment stort alles wat er nog over was van Lieke's wereld in. Woede vlamt in haar op. Het wordt zwart voor haar ogen en ze kan maar aan één ding denken. De drang is onweerstaanbaar.

Blindelings vindt ze het telefoonnummer van haar therapeut onder de sneltoets. 'Lieke?' neemt hij op.

'Meneer Kieft, ik wil een spoedafspraak maken. Het is weer gebeurd,' zegt Lieke met monotone stem.

'Ik kan je vanavond nog zien,' zegt hij. 'Negen uur?'

'Perfect,' antwoordt Lieke en hangt op.

Haar hand gaat naar haar broekzak en omklemt de zilverkleurige aansteker. Ze wacht totdat het donker is.

~